

Forgængers Disposition i saa Henseende, uagtet han erkendte, at Hjælpekassernes Opgave var at hjælpe midlertidigt, under Sygdom og under særlige Omstændigheder, netop for at de paagældende kunde undgaa at komme under Fattigvæsenets Forsorg, altsaa ikke at træde i Fattigvæsenets Sted, og overtage dem, der vare under Fattigvæsenet. Det maa ogsaa her erindres, at de Kommuner, som *ikke* benytte eller endnu ikke benytte den Fremgangsmaade i Henhold til den ministerielle Tilsladelse først at give Tilskud til Hjælpekasserne og derefter faa et større Tilskud fra Staten til Hjælpekassen, end man ellers vilde have faaet, faktisk paa tvende Maader komme til kort og faa et meget ringe Tilskud til deres Hjælpekasser. Her er, efter hvad der er oplyst paa hint Delegeretmøde, Tale om mange Tusinde Mennesker, som overflyttes paa den Maade, og nu er det altsaa vi maa holde paa, at det bør høre op, fordi det ligefrem er ulovmedholdeligt. Hvis man ikke vil søge at faa Hjælpekasseloven ændret i den Retning, den ministerielle Resolution gaar, maa man standse denne Fremgangsmaade, for det er stridende mod Lovens Aand og mod dens Ord. Der kan ikke hos nogen være Tvivl om, at den ekstraordinært store Vækst i Kommunernes Tilskud til Hjælpekasserne — i 1910—11 ikke mindre end 300,000 Kr. mere end det foregaaende Aar, hvor vi netop havde den store Arbejdsløshed — skyldes den nye Fremgangsmaade, og saa fører den altsaa nu til, at for at bøde paa den overordentlig store Tilvækst i Kommunernes Tilskud til Hjælpekasserne vil man bruge disse 94,000 Kr., som i sin Tid ere eventuelt bevilgede til Afhjælpning af ekstraordinær Arbejdsløshed, til at give som ekstraordinært Tilskud til Hjælpekasserne. Det er dette, vi ikke finde i sin Orden, og vi bringe det altsaa nu atter frem paa den her direkte givne Anledning, hvor dette Cirkulære har ført til, at vi nu skulle ekstra betale ca. 100,000 Kr. Vi ville altsaa gerne her spørge Indenrigsministeren, om han agter at fortsætte paa denne Maade; vi vilde være meget glade, hvis Ministeren sagde, at det vil han ikke, men vi vide ellers ikke nogen anden Udvej, end, hvis han ikke vil gøre dette, nøje at overveje, om vi skulle tiltræde det Forslag til Bevilling, her er stillet.

Jeg ønsker derefter at omtale en Bevilling under § 27 Nr. 21 til Ministeriet for offentlige Arbejder. Den angaar Forandring af Lokalerne for Hovedtelegraf-

stationen paa Købmagergade til et Beløb af 67,200 Kr. Det er om denne Bevilling oplyst, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder oprindeligt har stillet Forslag om den til tredje Behandling af Finansloven for 1912—13, men at Folketingets Finansudvalg ikke syntes om dette Forslag. Nu finde vi det altsaa som vedtaget paa Tillægsbevillingslovsforslaget for 1911—12, hvor det er blevet indsat ved tredje Behandling i Folketinget. Det er i og for sig en mærkelig og uregelmæssig Brug af Tillægsbevillingsloven, at man sætter det ind for det foregaaende Aar, som man ikke har kunnet opnaa for det kommende Aar, men det skal jeg dog ikke opholde mig ved. Der er sikkert al Grund til at tro, at de Forhold, under hvilke man arbejder paa Hovedtelegrafstationen her i København, ere uheldige og for saa vidt bør man altsaa tiltræde denne Bevilling. Men samtidig er det dog en given Sag, at disse 67,200 Kr. kun tilsigte at bringe en ganske midlertidig Bedring til Stede, og at de ville være ganske spildte, naar Telegrafvæsenets Bygningsforhold skulle ordnes. Hvad enten det nu bliver i Form af en Ombygning af den gamle Postgaard paa Købmagergade, den nuværende Telegrafstation, eller man skulde vedtage at føre Telegrafvæsenets Administration hen til en ny Bygning — man har jo endogsaa her nævnt denne Bygning som en Mulighed — ville disse Penge være spildte. Ombygningen af Købmagergadens Telegrafstation er anslaaet til at ville medføre en Udgift af henimod 2 Mill. Kr. Altsaa, naar vi skulle ordne Telegrafvæsenets Bygningsforhold en Gang, vil det under alle Omstændigheder dreje sig om Millioner, og disse Penge, som imidlertid ere blevne anvendte til Smaaforbedringer og saadant, ville være at anse for ganske spildte, uanset at de her i Tillægsbevillingsloven ere henførte under Erhvervelse af Statsaktiver; dette er et Statsaktiv, som sikkert ikke vil vise sig at have nogen reel Betydning.

Naar jeg fremdrager denne Bevilling, er det for at paavise, hvor ganske planløst man er gaaet frem med Hensyn til Bygningsforholdene for Post- og Telegrafvæsenet. I en Aarrække have snart Postvæsenets, snart Telegrafvæsenets Bygningsforhold været i Forgrunden og til Forhandling, og hvad er saa blevet Resultatet? Resultatet er blevet, at vi have faaet en ny Postgaard til 2½ Mill. Kr., en Postbygning, hvis Beliggenhed er overordentlig uheldig, og som er saa stor, at